

ABSTRAKT

Tato bakalářská práce se zabývá tématem česko-norských vztahů v druhé polovině 20. století, konkrétně pak organizací Norsko-československý pomocný spolek (1950-1987). Cílem bylo, v rámci této práce, poukázat na fungování tohoto spolku a činnost jeho nejvýznamnější členky Anny Kvapilové. Především se práce snaží ukázat aktivity spolku, které se orientovaly na děti, a zjistit, jak tyto aktivity napomáhaly uchování jazyka u dětí československých exulantů v cizojazyčném prostředí. Teoretická část rozebírá sociolingvistickou problematiku vlivu emigrace na jazyk, nastiňuje téma osvojování a opotřebení jazyka a zabývá se jeho následným uchováním. Druhá část poté popisuje samotné fungování spolku a zejména jím pořádaných letních výjezdů na pozadí sociolingvistické teorie uvedené v teoretické části. Data byla sbírána na základě literární vícedruhové rešerše a následně analyzována. Výsledky ukázaly, že aktivity spolku měli pozitivní vliv na děti československých uprchlíků. Přestože letní zotavovací pobyty měly spíše opačný význam a podporovaly spíše osvojování dalšího cizího jazyka a opotřebování jazyka mateřského, letní tábory podpořily uchování jazyka. A to díky strategii tzv. jazykového hnízda. To se spolku podařilo vytvořit a tím napomáhalo posílení jazykových kompetencí a komunikace v rodném jazyce.